

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Ο ΧΑΣΕΚΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο Χατζή Άλης, ό έρωμένες της Σουλτάνας. — Τά μαρτύρια τών Αθηναίων του 1775. — Η τραγωδία της Εργίνας Σαρή. — Πώς έβραζε τις γυναίκες στην κολώνα. — Η στέρνα και ή σπάθχ του Χασεκί. — Ο ήγούμενος Πετράκης και ό δηλητηριαζόμενος καφές. — Η φυλάκη, ή κρεμάλα, ό φάλαγκας και τό τέλος του Τυράννου.

Στήν ιστορία τών Αθηνών ό Χατζή Άλης, ό επιλεγόμενος Χασεκής είνε ένα φοβερό πρόσωπο, γενάτο αίμα. Είνε ό στυγερός τύραννος πού ειχασι διάκληρα χρόνια έβασάνισε, έδολοφόνησε, εκατάκλεψε, τους δυστυχημένους Αθηναίους της μαύρης εκείνης εποχής. Και νά ή ιστορία του :

Ο Χατζή Άλης ήτανε Μικροσιάτης. Νέος άκόμη έπήγε στην Κωνσταντινούπολι και κατόρθωσε νά μηη στο Σεράγι. Η άδελφή του Σουλτάνου Αβδούλ Χαμίτ, ή Ασρά Σουλτάνα, μεσόζοχη τότε, μαγευτική φαίνεται από τό τεγγελωτά μυστάκια του και τόν έκαμε άγαπητικό της. Από τό στιγμή εκείνη ό Χασεκής (σοματοφύλαξ) Χατζή Άλης βράζε την τύχη του. «—Τι θέλεις νά σου χαρίσω άσχημου ;» τόν έρώτησε ένα βράδυ ή φλογερή Ασρά. Και ό Χασεκής απήτησε σταθερά : «—Τό Μαλικιανέ (κτίμα) της Αθήνας !» Και έτσι ή άρχαία πόλις της Θεάς, με τά κτίματά της, τους ελαιώνες της, τους κατοίκους της γίνηκε τομήλι τοφ σουλτανικού σοματοφύλακα. Ο Χασεκής ήρθε στός Αθήνας κατά τό Μάρτη του 1775, και οι δυστυχημένοι κάτοικοι εκατάλαβαν άμέσως με τί φιλοχρηματο και αιμοβόρο θηριο είχαν νά κάνουν. Είχε όλες τις κακιές τών τυράννων και καμιά άρετή. Στην ιστορία της Τουρκοκρατίας έναν μονάχα όμοιο του άπαντοίμε. Τό διαβόητο συνώνυμό του Άλη Πασά τών Ίωαννίνων. Και οι δύο όμως με βίαιο θάνατο έτελειώσαν. Ο σατοράκι της Ήπειρου σάν τίγρις σέ κλουβί, ό δέ Χασεκής από τό μαχαίρι δολοφόνου δημίου. Ένας άλλόςος παπουτσης της εποχής, ό Παναγής Σκουζές, πρόγονος της γνωστής οικογενείας, μάς άφησε πολύτιμο χειρόγραφο, όπου ιστορεί τά πεθήματα τών συμπολιτών του. Διαβάστε μερικάς περιζητές και φρέζες : (Η ορθογραφία τηρείται).

«Η φυλακές, γράφει, έγέννησαν, άνδρτζια φυλακή, και γυναίκια φυλακή, δέν έλειπαν από τός δυό φυλακές από 150 έως 250 άνδρες και εις την γυναίκια από 25 έως 50 γυναίκες. Ήταν οι άνδρες όρθοι εις την φυλακήν, δέν έγοροσαν καθιστοί. Διά νά πάη κανένας εις τό παράθυρο της φυλακής, όπου ήταν με σίδερα νά όμιλήση κανένος φυλακιζόμενου, άν ήταν έμπρός όμιλούσαν εύκολα, ει δέ ήταν όπισω τόν εσήκωναν σηκωτό από πάνω από τους ανθρώπους ή με πολλά απρωτά ό νά πάη νά όμιλήση. Από τό παράθυρο της φυλακής έβγαίνεν ένας κανός με άχνιά όσάν σύμφερον μαύρον, του άναγκαίου ή βρώμα τόνον ανθρώπων. Οι ήλιζομένοι άνθρωποι εκινδύνευσαν, έχοντα εις τό όλοισθια και όλιγοι έξημερωθήσαν άποθάνει... Εις την άνδρτζια φυλακή έζορμετο ό φάλαγκας, μετά όκτο ήμέρας της φυλακίσεως όποιος δέν έπλήρωνεν έδέρετο με τός έτοιμούς βέργας, όπου οι άγορούλακες ήαν εις γοές κάθε δυό μέρας νά φέρνον ένα δεμιά προικιδάρνας προς ορβιδόνον τών φυλακιζόμενων. Παρομοίως εις την γυναίκειαν φυλακήν ειχαν μίαν κολόνα μαριμαρένια όρθία και έδεναν την γυναίκα, βάζοντας τό στήθος της κατά τό μέρος της κολόνας με τός βέργας οι στρατιώται την έδερναν από τά όπισθια.»

Η φυλακή αυτή βρισκότανε πίσω από τό τζαμί του Σιατοροπάζαου, κοντά στο σημερινό Δημοκρατικό. Ο Χασεκής ήταν και τρομερά άκόλαστος. Δέν ειχε κανένα σεβασμό στην οικογενειακή τιμήν τών χριστιανών, γιατί νά τί μάς λείι άλλος χρονογράφος :

«Ο Χατζάλης ειχε γυναίκες έπίτηδες στά Λουτρά και έβλεπαν ποιά ήταν όρθια, του τό έλεγαν και έστειλε την γυναίκα τους άνθρώπους του και την άραπαζαν και άλλοίμονο εις εκείνον πού την εκουβη. Λοιπόν ό Σταμάτης Σαρης ειχε πάσει όρθια γυναίκα από την οικογένεια της Τζιάς, Διάγγελη, αλλά την έμαρτύρησαν ή γυναίκες στον Χατζάλη. Άμέσως αυτός δέν νάζει τους τζοχανταρούους του, και τους λέγει τό βράδυ νά πάνε νά του την φέρνον τό δίχως άλλο. Μία από της γυναίκες του, Ντενεδιά λεγομένη, ήτανε μία ψυχοπαίδα τους και τρέχει άμέσως και τους λέγει τό και τό «ό Χατζάλης θά στείλη τό βράδυ νά πάη την κυρά Έργίνα και ν'άνοιξη ή γης νά την κρύψετε». Τά ειπε και έφυγε τρεχάτη νά μήν την προδώσουν ή άλλαις γυναίκες. Άμέσως δέν γάνει καιρό ό Σαρης την ντύνει σάν τουρκισα μπουμπουλωμένη, την βάζει στο άλογο, καβαλικεύει και εκείνος στο μου-

λάρι και τραβάει μιά και στη Λειβαδιά... Καθός έσοούρωσε στέλνει τους τζοχανταρούους του και χτυπούν του Σαρή την όθρα. Οι δούλοι λένε πως ό αφέντης τους έχει μέρες πού έφυγε για την Πόλιν και ή κυρά τους είνε άρρωστη στη μάννα της. Βιάζουν την όθραν οι Τούρκοι και μπαινουν μέσα και δέ βρίσκουν κανένα. Υστερα από κάμποσον καιρόν έγύρισε μόνος του ό Σαρης εις την Αθήνα, γιατί νόμισε ότι έλησμόνησε ό Χατζάλης. Άμα τό έμαθε ό Χατζάλης έστειλε άμέσως και τόν έφεραν στο κονάκι, και άφου τόν άσώτησε πού ήταν ή γυναίκα του και εκείνος δέν άπαντοίσε, τόν έβαλε στο τουμαροϋζι και τόν εσάπισε στο έξילו, άφου δέν αισθανότανε πλέον τόν πηραν μερικώ χριστιανώ και τόν πηγαν στο σπίτι του πεθαμένο και άταφο. Τότε προσκαλέσαν μερικούς γιατρούς οι όποιοι έαγαζαν πρόβατα, τά εγδαίρναν, και καθώς ήτανε ζεστό τό τουμάρι τόν ετύλιγαν μέσα και έπειτα ήλθε ένας βασιλικός γιατρός, κάτο στο Δράζο, και τόν έφεραν και τόν έρωτε μέσα σέ κρύο νερό. Με καιρό ανέζησε, αλλά όλη του την ζωή πτασε. Όταν εσκότωσαν τόν Χατζάλη, τότε ήλθεν ή γυναίκα του στην Αθήνα.

Άνάγκη νά σημειωθή ότι ό Τύραννος αυτός τών Αθηνών ειχε έγκαίριος φροντίσει νά περιτείχισι την πόλι. Έτσι και τίς ληστρι ές έπαδρομές τών Αλβανών μηρούσε ν' άποροή και τους κατοίκους ειχε κλεισιμένους σάν πρόβατα μέσα σ'ό μάντρα. Ο περιηγητής Σάντλερ μάς πληροφορεί ότι τό τείχος αυτό ειχε ύψος όκτω ποδών και πάχος δυό. Πόρτες ειχε έξη, και κοντά σ' αυτές φυλακεία, ός είδος πύργων, πού τά έλεγαν τότε π ο υ ρ τ ζ ι α.

Ο Χασεκής, ειχε τό Κον'νι του, τό θερινο του άνάτορο, νά ποίμε, εκεί πού εινε τώρα ό Βοτανικός Κήπος. Γ'όμο ειχε φυτέει δέντρα μεγάλα, φυτά, λουλούδια. Ήτανε ένας όρατος μπαξές. Μερικά κυπαρίσσια του διατηροϋνται άκόμη. Μέσα στο περιβόλι αυτό ειχε και μιά στένα για τό πότισμα, αλλά τί χρησιμοποίησε και για μιά άγρια και πρωτότυπη διασκέδου : Άμα ήθελε νά έξουτελιή κανένα χριστιανό, διατέλε και τόν έφεραν μπροστά του, κοντά στη στένα : «—Γ'όσου, του έλεγε, και πέσε μέσα !» Άμα τό δυστυχημέν' όθμα βρισκότανε μέσα στο νερό, ό Χασεκής έβγαλε μιά σπάθα από τό θηκάρι της και άρχισε νά την κουνεί επάνω από την εφάφεια του νερού, μουγγρίζοντας. Ο δυστυχημένος χριστιανός άναγκαζότανε νά κωνεται μέσα, κρύβοντας τό κεφάλι του, και ό Χασεκής γελούσε τότε δυνατά, διασκεδάζοντας με τόν τρομο του. Καμιά φορά όμως ό αιμοβόρος σατοράκις ερεθιζότανε με τά ίδια του τά λόγια. Τότε έδινε μιά ξαφνική σπαθιά και τό κεφάλι του θήματος χωριζότανε από τό κορμί και βούλιαζε. Και τό νερό της στέρας γινότανε κατακόκκινο.

Ο ιστορικός Θ. Φιλαδέφους γράφει : «Ο Χασεκής άφου έφόνευσε τους έχθρους αυτού, άφου έβασάνισε τους έπιλοιπους, άφου έμαστίγωσαν άλλους, συλλαμβάνει ύστερον ειςοικειέσσας τόν προκρόντον και άναγκάζει άπειλάν άνασκολοπισμόν νά καταβάλλη έκαστος άναλόγως της περιουσίας του πέντε μέγρο ειςοικειέντε πουργία, «παρουσιάζων κατά τόν Σκουζέ, παλούκια πελεκημένα και χρωματισμένα, όποιος δέν ήθελε τά πληρώσει, θέλει παλουνκωθεί μετά προθεσμία όκτο ήμερών». Έν τώ μεταξύ τούτω έθέρειεν ή πανάλης μόλις δέ παρήλθεν ή θεομηνία, συγκαλεί ό τυράννος άπαντας τους άνδρας της πόλεως και τών χωρίων λαϊκούς και κληρικούς εν τη Σχολή Ντέα και εκεί, φριχτόν ειπειν, βρίζει αυτούς νά υπογράψωσι χροσωτικην άλληλέγγυον όμολογίαν 400,000 γροσίων.»

Ο Χατζή Άλης ειχε συλλαβει θανάσιμο μίσος εναντίον του ήγουμενού της μονής Ασωμάτων Διονυσίου Πετράκη. Δέ

Ξεμ της μυκ ειτ
ΕΙΧΕ ΜΙΑ ΠΑΝ ΕΙΧΕ ΑΚΡ ΓΟΔ ΓΑΛ ΑΥΤ ΜΕΡΙ ΛΥΓΙ ΘΥΟΙ ΤΟΥ. Σ ΦΤΩ ΕΝΑ ΠΑΛ ΥΠΟΣ ΚΟΥΛ ΑΓΝΩ ΖΩΗ ΚΑΙ ΜΕΤΟ ΚΑΝΕ

ά λ ο υ θ σ ν ό τ ι α ι ρ ι
ή λ έ π ο μ ι σ θ
Δ ε τ α σ ύ λ υ ο τ ι ς Σ τ υ χ ο ρ ε

μπορούσε όμως να τον μεταχειρισθῆ ὄπως τοὺς ἄλλους, γιατί τὸ μοναστήρι ἔστειλε κάθε χρόνο πλοῦσια δῶρα στους ἰσχυροὺς, στὴν Κωνσταντινούπολι, χιλιάδες ὀνάδες μέλι, λάδι, βούτυρο κλπ. Ὁ Χασεκὴ ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ θανατώσῃ τὸν ἠγούμενο μὲ δολιότητα, καὶ μὰ μέρα τὸν προσκαλεῖ στὸ γυνάκι του, νὰ ζουβεντιάσουν τάχα γιὰ τὸν ἐτήσιο βασιλικὸ φέρο τῆς Μονῆς στὸ Πτωχοκομεῖο τοῦ Ἐγχοῦτ Ἐνσαρῆ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε ἡ ζουβέντα, ὁ Χασεκὴ χτυπάει τὸ παλαμᾶκι νὰ φέρουν στὸν ἠγούμενο ταμπῶνι καὶ καφέ. Τὶ ἔγεινε τότε μᾶς τὸ λέει ἔνα τετράστιχο τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου :

— « Καλῶς τοι, τὸν Χατζῆ Ἀλῆ, »
— « Καλῶς τοι, τὸν Πετράκη, »
Κι' ὁ Χατζῆς τοῦ ἔδωκε
καφέ μὲ τὸ φαριμάκι !

Ἄλλ' ὁ Ἀθηναῖος κληρικὸς δὲν ἦταν ζουτός. Μόλις ἔβαλε λίγες στάλες μέσου τοῦ ἐκατάλαβε ἀπὸ τῆ γείσι τί συνέβαινε καὶ σηκώνεται ἀμέσως ἑπάνω :

— Πασᾶ μου, πρέπει νὰ πηγαῖνω, εἶπε μὲ ταραχῆ. Λησμόνησα, ὅτι αὐτὴ τὴν ὥρα ἔπρεπε νὰ βρισκομαι στὸ μοναστήρι, γιὰ μιὰ σπουδαία βλόθεση !

Ὁ Χατζῆς δαγκώθηκε, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ κινή διαφοροτικά καὶ τὸν ἀφησε νὰ φύγῃ. Μόλις ὁ Πετράκης βεῖθηξε ἔξω, βῆκε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα καὶ ξερνᾶ τὸ φαριμάκι. Ἐφτασε στὸ μοναστήρι σ' ἄεσιν κατᾶστασι. Τὸ δηλητήριο, φερμένο ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἦτανε πολὺ δυνατὸ καὶ ὁ ἠγούμενος ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ ἀρκετὲς μέρες στὸ κρεβάτι. Τὰ γένεια του καὶ τὰ μουστάκια του πέσανε. Τὸ λίγον καιρὸ ποὺ ἔζησε ἀζομὴ βλέφερε ἀπ' τὸ στόμαχί του.

Ἄλλὰ τὰ κακουργήματα αὐτὰ τοῦ Χασεκὴ εἶχαν ἀρχίσει νὰ συγκινοῦν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ὀθωμανοὺς. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Χασεκὴ Ἀομά Σουλτάνα (ποῦ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πῆγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε στὴν Κωνσταντινούπολι) εἶχε πὶ θανά πιά καὶ ὁ τύραννος ἔχασε τὴν προστασία ποὺ εἶχε. Νέος Σουλτάνος εἶχε ἀνέβῃ στὸ θρόνο, ὁ Σελίμ, καὶ ἡ καταγγελίε ἐναντίου τοῦ Χασεκὴ Ὀθωμανῶν καὶ Χριστιανῶν Ἀθηναίων ἔφταναν ἢ μιὰ ἐπᾶνω στὴν ἄλλη τὰ πόδια τοῦ ἰσχυροῦ Πατισᾶχ. Ὁ Σουλτάνος ἐσκέφθηκε, ὅτι ἦταν καιρὸς πιά καὶ τὸ ἀσχος τῆς οἰκογενείας του νὰ ἐπλύνῃ καὶ τὴ μεγάλη περιουσία τοῦ Σατραπῆ νὰ ἀποκτήσῃ. Δικάζεται λοιπὸν ὁ Χατζῆς, καταδικάζεται σὲ ἔξορία καὶ τόπος αὐτῆς ὀρίζεται ἡ νῆσος Κῶ. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἔφθανε στὸ Σουλτάνο ἔπρεπε νὰ λήψῃ ἀπὸ τὴ μέσῃ ὁ βαυδύλπουτος κατᾶδισ. Ἄμα λοιπὸν ἔφτασε στὴν Κῶ ὁ Χατζῆς, στέλνεται πίσω του καὶ ὁ δήμιος τὸν μῆνα Δεκεμβριοῦ τοῦ 1795. Ὁ περιηγητὴς Βαρθόλδμ μᾶς διηγείται τὸ δραματικὸ τέλος τοῦ Χατζῆ, ὅπως τὸ ἀκούει ἀπὸ Ἀθηναίους τῆς ἐποχῆς :

Ὁ ἔξιπτος ἔφτασε στὸ νηῖ παρακολουθούμενος ἀπὸ εἰκοσι' Ἀλβανοὺς δουκισμαμένους καὶ ἀφωσιωμένους σωματοφύλακας. Ἐκεῖ ἐκατοῖχησε σ' ἕνα μεγάλο σπίτι μὲ τὴ φρουρά του. Ὑστερ' ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἔφτασε καὶ ὁ τσαούσης ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐπιτελεία τῆς μουσικῆς σουλτανικῆς ἀποφάσισε. Κανείς δὲν ὑπαυτεῦθι τὸ σκοπὸ του. Ὁ τσαούσης διαδίδει, ὅτι τάχα εἶνε περαστικός καὶ πηγαίνει στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ ὑπηρεσιακοὺς λόγους, ἐνάυλωσε μάλιστα καὶ πλοῖο γιὰ τὸ αὐτό. Μὲ ἐπιτηδειότητα ὅμως ἀναβάλλει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὴν ἀναχώρησιν καὶ κατωρθᾶνε νὰ ἐπισκεφθῆ στὸ σπίτι του τὸν Χατζῆ, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπαυτεῦθη καθόλου, ὅτι ἦταν ὁ δήμιος του. Μετὰ τὴν πρώτη, ἔγινε καὶ δεύτερη ἐπίσκεψι. Ὁ Χατζῆς καὶ ὁ τσαούσης ἦτανε πιά φίλοι. Καθισμένοι σταυροπόδι πίνανε καφέδες καὶ σερματέια, λέγανε τουρκοὺς χωροτάδες καὶ γελούσανε δυνατὰ. Οἱ σωματοφύλακες ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω ἐμμήθησαν τὴν εὐθυμία τοῦ κριτοῦ τους καὶ ἀρχισαν νὰ θορυβοῦν. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Χατζῆς σηκώθηκε γὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ ἡσυχία καὶ καθὼς πῆγαινε κατὰ τὴν πόρτα, ὁ δήμιος τραβᾶ τὸν μαχαίρι καὶ τὸ μπηγεῖ στὴν πλάτη τοῦ καταδίου. Ὁ Χατζῆς ἔπεσε νεκρός. Ὁ δήμιος ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ κρατώντας ἑδωπλωμένο τοῦ φριμάνι λέει στους Ἀλβανοὺς : « Ὑποταχθῆτε στὴ θέλησι τοῦ Πατισᾶχ σάν πιστοὶ Μουσουλμάνοι. Ὁ κύριός σας εἶνε νεκρός σύμφωνα μὲ τὸ φριμάνι τοῦτο ! »

Ἡ μουσουλμανικὴ μοιρολατρεία καὶ τὸ χαρτζηλικὶ ποὺ ἐσκόρπισε ἄφθονο στους σωματοφύλακες ὁ δήμιος, ἔφεραν τὸ ἀποτελεσμά τους. «Κιὰμὲτ ἰντί—ἔτσι ἦτανε γραφτό», ἐμουρομούρισαν καὶ υπεταχθῆσαν.

Ὁ δήμιος ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ Χασεκὴ καὶ τὸ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸ εἶδε ὁ Σουλτάνος, ἔξετεθῆ στὸ Παρμάκι, μὲ ἐπιγραφοὴ ποὺ ἀνάφερε τὴν αἰτία τῆς τιμωρίας. Τέτοιο ἔλαβε τέλος τὸ ἀνθρωποκτόμο τέρας ποὺ εἶκοσι ὀλόκληρα χρόνια κατατυράννησε τοὺς Ἀθηναίους. Σὲ ὅλη τὴ χρονικὴ αὐτῆ περιόδου δὲν ἀνέτειλε χαρισμένην ἡμέρα στὰς Ἀθήνας, δὲν ἐχάραξε χαμόγελο χαρὰς στὰ χλωμὰ χεῖλιά τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ὅσοι ζῆσανε καὶ μὰ θάνατὸ θάνατὸ τοῦ ἐβγαλαν ἕνα βαυδύ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

Στὴν Κῶ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

Λίγους μῆνες πρὶν παιχθῆ ἡ «Κυρία μὲ τὰς Καμελίαις», τὸ 1851, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, υἱός, ποὺ κάθε ἄλλο ἦταν τότε παρὰ πλούσιος, συνήνησε μιὰ μέρα στὸ δρῆμο τὸ διάσημο κριτικὸ Φιορεντίνο, τοῦ ὁποῖου ἐπίσης τὰ οικονομικὰ δὲν ἦσαν ἀξιοζήλευτα.

- Ἀγαπητὲ φίλε, τοῦ λέει ὁ Δουμάς, δὲν ἔρχεσαι νὰ φᾶς μαζί μου αἴριο τὸ μεσημέρι ;
- Πολύ, πολὺ εὐχαριστῶς, ἀγαπητὲ μου Δουμά.
- Λοιπὸν αἴριο στὶς ἔντεκα θὰ σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο μπροστὰ στὸ θέατρο Ποικιλίων. Σὺμφωνοί ;
- Σὺμφωνοί.

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἔντεκα οἱ δυὸ φίλοι συναντήθηκαν στὸ ὀριμένω μέρος.

- Μπαρᾶβο, Φιορεντίνο. Βλέπω εἶσαι ἀκριβέστατος στὰ ραντε-βου σου.
- Διάβολε ! Ὑπάρχει πιὸ εὐχάριστη εὐγένεια ἀπὸ τὴν ἀκριβεία καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ γεῖμα ;
- Λοιπὸν, ποῦ θὰ φάμε ;
- Ὅπου θέλεις.
- Πρέπει νὰ γευματίσουμε μεγαλοπρεπῶς.
- Ἡ ἰδέα σου εἶνε ὑπέροχη.
- Πόσα ἔχεις στὴ τσέπη σου ;
- Ἐγὼ ; Δὲν ἔχω πεντάρα, εἶπε μὲ γέλιο ὁ Φιορεντίνο. Ὑποθέτω ὅτι μ' ἐκάλεσε. Γι' αὐτὸ (κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα σπῆτι μου χρήματα), σοῦ ὁμολογῶ ὅτι ἐξέχασα νὰ πάρω μαζί μου.
- Καὶ τώρα ; φώναξε ἀπελπισμένος ὁ Δουμάς. Δὲν ἔχω παρὰ δέκα φράγκα στὴ τσέπη μου.
- Πολὺ μεγαλοπρεπὲς θάναι τὸ γεῖμα μας ! τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικά.

— Μοῦθρε μιὰ ἰδέα ! ξεφώνησε ἄξαφνα ὄλος χαρὰ ὁ Δουμάς. Ὁ πατέρας μου κάθεται ἐδῶ παρακάτω. Θὰ πεταχθῶ μιὰ στιγμή ὡς τὸ σπίτι του, θὰ τοῦ ζητήσω δυὸ εἰκοσάφραγκα, καὶ μ' αὐτὰ θὰ πάμε στὸ Καφέ Ἀγγέλι δπου θὰ φάμε σάν πρίγκιπες ! Δὲ θ' ἀργήσω παρὰ μισὸ λεπτό. Περιμένε μὲ ἐδῶ κι' ἐφθάσα.

Ὁ Δουμάς τρέχοντας πῆγε στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε ὁ πατέρας του, ἀνέβηκε τέσσερα τέσσερα τὰ ἐνε νῆτα σκαλιὰ γιὰ νὰ φθάσῃ τὴ σοφίτα ὅπου εἶχε τὸ ἐνδιαίτημά του ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κόμητος Μοντεχρῆστου» καὶ σ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαδρομὴ ἔπλεθε ἕνα σωρὸ ὄνειρα γιὰ τὸ γεῖμα, προετοίμαζε τὸ μενού, ὑπελόγιζε πόση σαμπάνια θὰ πιθῶν, τί ποικιλοῦσῶ γευνάια θ' ἀφῆναν, ὅλα, ὅλα καὶ σκεπτόταν μὲ τὸ ὑπόλοιπο τῶν ζοημάτων νὰ προσφέρῃ στὸ φίλο του τὴν ἀπόλαυση ἐνὸς μεσημεριοῦ περιπάτου ἐφ' ἀμάξης στὸ δάσος τῆς Βουλώνης...

Μὰ σὲ λίγο παρουσιάστηκε πάλι ὁ Δουμάς ποῦ τὸ ἀνυπομονοῦντος φίλου του, λαχανιασμένος, μὲ πεσμένα τ' αὐτιά, κατηφῆς καὶ ἀξιοδάχρυτος.

— Ἐ ! λοιπὸν ; τὰ πῆρες τὰ δυὸ εἰκοσάφραγκα ; τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Φιορεντίνο.

— Ἀλλοῖμονο ! ἀνεστῆναξέ ὁ Δουμάς. Δὲν ἔχω πιά παρὰ πέντε φράγκα. Ὁ πατέρας μου μοῦ δανεῖστηκε τ' ἄλλα πέντε γιατί δὲν εἶνε κι' αὐτὸς πεντάρα κι' ἂν δὲν τοῦ τᾶδινα θάμενε νηστικός.

Κι' ἔτσι, οἱ δυὸ φίλοι ἀντὶ νὰ διευθυνθοῦν στὶς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσες τοῦ Καφέ Ἀγγέλι, ἀφῆσανε κατὰ μέρος τὴν ἰδέα τοῦ πλοῦσιου γεύματος καὶ τραβήξανε μὲ πένθημο ὕφος κατὰ τὴ συνοικίαν τοῦ Παλλαί-Ρουγιάλ, ὅπου ἔπληξε ἕνα φτηνὸ ξενοδοχεῖον—2 1)2 φράγκα τὸν Κοιμητῆ—ποῦ τοὺς εἶχε τακτικὸς πελάτες του.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΑΙΩΝΟΒΙΟΙ

Φαίνεται ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῆ πιά ἀπὸ... διακόσια καὶ τριακόσια χρόνια. Καὶ καιρός, διότι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου κατήνησε τόσο βραχὺς, ὥστε νὰ μὴ προλαμβάνῃ κανεὶς νὰ ζῆσῃ !...

Ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ ἀνθρώπου, λέγουν οἱ βιολόγοι, ὀφείλεται εἰς τὸ παχὺ ἔντερον ποὺ εἶνε ἡ αἰτία ὅλων τῶν μικροβίων καὶ συνεπῶς τὸ μόνο ἐμπόδιο διὰ τὴν παράτασιν τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου. Πρέπει λοιπὸν τὸ ἔντερον αὐτὸ ν' ἀφαιρηθῆ.

Τὰ πρωτοζώαρια, ποὺ εἶνε ἡ ἀπλουστερὰ ἐκδιήκωσις τῆς ζωῆς, ἔχουν βίον 8—10.000 ἐτῶν. Πολλαπλασιάζονται διχαζόμενα, δηλαδὴ τὸ ἕνα γίνεται δυὸ καὶ οὕτω καθεῖθες καὶ φαίνονται αἰώνια. Καὶ ἄλλα ζῶα, ὅπως τὰ σκουλήκια καὶ μερικοὶ πολύποδες ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ πολλαπλασιάζονται κατ' αὐτὸν τὸν τροπὸν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσο μακρόβια...

Οἱ βιολόγοι εἶνε τῆς γνώμης ὅτι ἡ ἀθανασία τῶν πρωτοζωαρίων τῶν μικροσκοπιῶν δηλαδὴ ὀργανισμῶν, ἠμπορεῖ θανατῶσαι νὰ ἐπεκταθῆ καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπον. Ἀρκεῖ νὰ κατορθώσωμεν νὰ ψοφίσουμε τὸ βλαβερὸν μικροβιον ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας, ἡ μόνη αἰτία τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῆς ἐξαντήσεως τοῦ σώματός μας. Φυσιολογικὸς ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς ἡλικίαν 400—500 ἐτῶν.